

امریکن فری پرس: لابی صهیونیستی برای محدود کردن آزادی بیان تلاش می‌کند

امریکن فری پرس گزارش داد، لابی صهیونیستی آمریکا می‌کوشد با بهره‌گیری از حادثه حمله به موزه هلوکاست، همچون برخی از کشورهای اروپایی قوانینی را برای جلوگیری از نفی هلوکاست، به تصویب برساند...

امریکن فری پرس گزارش داد، لابی صهیونیستی آمریکا می‌کوشد با بهره‌گیری از حادثه حمله به موزه هلوکاست، همچون برخی از کشورهای اروپایی قوانینی را برای جلوگیری از نفی هلوکاست، به تصویب برساند.

به گزارش خیرگزاری فارس، مرگ يك نگرهان امنیتی موزه هلوکاست آمریکا طی حمله اخیر شخصی که وی را " منکر هلوکاست " نامیده‌اند، موجب شده است تا برخی گروه‌ها با دست‌آویز قرار دادن این حادثه بکوشند تا همانند 14 کشور دیگر که اغلب کشورهای اروپایی هستند، در آمریکا نیز قانونی را برای جلوگیری از " نفی هلوکاست " وضع کنند.

" مایکل کالینز پایپر "، کارشناس و نویسنده کتاب‌هایی همچون " اورشلیم جدید " و " اولین روزهای من در کاخ سفید "، در گزارشی که امریکن فری پرس آنرا منتشر کرده است با اشاره به تلاش‌های پشت پرده برای تصویب قوانینی به منظور جلوگیری از تحقیق در رابطه با هلوکاست نوشت: در 12 ژوئن، روزنامه محافظه کار " واشنگتن تایمز "، که اغلب به انتشار مطالب مربوط به صهیونیست‌ها و جهانی‌سازها می‌پردازد، پس از حادثه حمله به موزه هلوکاست، دست به انتشار مطلبی با عنوان " مناقشه در رابطه با قانونی بودن نفی هلوکاست بالا گرفت "، زد و هیزم به آتش برافروخته ریخت.

پایپر با تأکید بر تلاش آمریکا برای محدودسازی آزادی بیان نوشت: اما آنچه اکنون دستگاه تبلیغاتی آمریکا آن را هدف گرفته است، تنها تصویب قانون برای جلوگیری از نفی هلوکاست نیست، بلکه آنها به دنبال جلوگیری از تمامی انواع آزادی بیان سیاسی هستند.

در همین راستا، " جنیفر میزراهی "، آمریکایی ثروتمند و موسس " اسراییل پروجکت "، و یکی از حامیان مالی عملیات‌های لابی صهیونیست، در گزارش واشنگتن پست با اظهار نظر در رابطه با قانون جلوگیری از نفی هلوکاست گفت: به کارگیری ادبیات تنفرآمیز در جامعه می‌بایست غیرقانونی اعلام شود.

امریکن فری پرس با اشاره به نقش لابی‌های صهیونیستی در تلاش‌ها برای تصویب قانون جلوگیری از تحقیق درباره هلوکاست در آمریکا نوشت: اگرچه تایمز به نقل از برخی مقامات " مجمع ضد افترا "، ADL، مدعی شد این مجمع از قوانینی که تحقیق درباره هلوکاست در آمریکا را جرم تلقی می‌کند، دفاع نخواهد کرد اما حقیقت این است که مجمع ضد افترا برای بیش از 20 سال در خط مقدم تلاش‌های مشترک برای هموار ساختن راه به منظور محدود نمودن آزادی بیان در آمریکا بوده است.

پایپر می‌افزاید: طرح مجمع ضد افترا برای غیرقانونی اعلام کردن آنچه آنها " افتزای گروهی " می‌نامند، می‌تواند موجب آسیب رسیدن به گروه‌های خاص و قابل شناسایی از مردم شود. همچنین این طرح می‌تواند زمینه‌ای برای بروز خشونت علیه این گروه‌ها باشد؛ در حقیقت بحث مجمع ضد افترا این است که ادبیات آزاردهنده برخی گروه‌ها عملاً موجب ایجاد یکسری خشونت‌ها می‌شود.

این هفته‌نامه آمریکایی در تشریح اهداف مجمع ضد افترا می‌نویسد: به بیان دیگر اگر شخصی اقدامات اخیر رژیم صهیونیستی در تاخت و تاز و خونریزی اخیر در غزه را محکوم کند، این امکان وجود دارد که چنین عملی از سوی حامیان آمریکایی- یهودی رژیم صهیونیستی، توهین‌آمیز ارزیابی شود و چنین انتقاداتی می‌تواند منجر به عصبانی شدن دیگر آمریکاییان از حامیان اسراییل شود. در نتیجه این امکان وجود دارد که برخی اقدامات خشونت‌آمیز اتفاق بیافتند.

و یا برای مثال اگر کسی در رابطه با تعداد یهودیان کشته شده در اروپا سوال مطرح کند و این احتمال را مطرح کند که در بیان تعداد کشته شدگان هولوکاست توسط گروه‌های یهودی به منظور بهره‌گیری‌های سیاسی و مالی، اغراق شده است، این اقدام وی همانطور که امروزه در اروپا به عنوان شکلی از " نفی هلوکاست " تلقی می‌شود، در پرتو تصویب قانون جلوگیری از تحقیق درباره هلوکاست، این طور ارزیابی می‌شود که پرسش از حقیقت و مسایل حیاتی یهودیان به دلیل آنکه امکان دارد دیگران در رابطه با آنها فکری بدی کنند، می‌تواند موجب آسیب رسیدن به یهودیان شود!

پایپر سپس با بیان این مطلب که اگر چنین اتفاقاتی غیرمحمول و یا شگفت‌آور به نظر می‌رسد می‌بایست به اسناد ثبت شده مجمع ضد افترا در این رابطه، دقت کرد، یادآور می‌شود: در سال 1988، مجمع ضد افترا در دانشگاه " هافسترا " ی نیویورک، يك نشست سه روزه با نام " افتزای گروهی و آزادی بیان: ارتباط زبان و خشونت " برگزار کرد که خواستار تصویب قانونی برای ممنوعیت آنچه آنها " ادبیات تنفرآمیز افراطی‌گرها " نامیدند، شده بود.

امریکن فری پرس می‌افزاید: اما نظراتی که از سوی سخنرانان کنفرانس مجمع ضد افترا در دفاع از ممنوعیت ادبیات تنفرآمیز مطرح شد، حول دو ایده بود: اول اینکه آن کلمات چه نوشته شود و چه بیان شود، خشونت محسوب می‌شود. (برای مثال اگر شخصی با استفاده از يك نام " بد " شخص دیگری را خطاب قرار دهد، حتی اگر هیچ تهدید فیزیکی نیز صورت نگرفته باشد، يك عمل خشونت‌آمیز محسوب می‌شود.)

و دوم، آن کلمات چه نوشته شود و چه گفته شود، حقیقتی را برای هدف و یا قربانی به وجود می‌آورد. (مثلاً اگر به کسی گفته شود " مفت‌خور کنیف " وی تبدیل به يك مفت‌خور کنیف می‌شود!)

پایپر ادامه می‌دهد: در همین رابطه پرفسور " مونرو فریدمن "، استاد حقوق دانشگاه هافسترا با بیان این مطلب که تلاش برای دفاع از آزادی بیان، همزمان با تلاش برای دفاع از اقلیت‌ها در برابر کسانی که آنها را " بدنام " می‌سازند در " تضاد با دموکراسی ذکر شده در قانون اساسی " است.

بر این اساس، فریدمن می‌گوید: " افتزای گروهی می‌تواند يك جو اجتماعی را ایجاد کند که بر اثر آن ظلم و نفرت تشویق شده و قابل قبول می‌شود (...). می‌دانیم که زبان نیز خود به خود می‌تواند منجر به آسیب شود. یعنی کلماتی وجود دارند که بیان آنها موجب تحمیل خسارت می‌شود (...). وقتی يك پیام خشونت محسوب شود، زبان نیز می‌تواند خشونت محسوب شود. "

امریکن فری پرس در ادامه به نقل قول از چند نفر دیگر از سخنرانان هافسترا می‌پردازد و می‌نویسد: " جان کانیزر "، نیز از " دردهای جسمانی " ناشی از زبان سخن گفت. سخنران دیگری نیز که خود را از نجات یافتگان هولوکاست می‌خواند، خواستار مبارزه و برخورد خشونت‌آمیز با کسانی شد که دست به افتزای گروهی می‌زنند.

این هفته‌نامه می‌افزاید: کنفرانس دانشگاه هافسترا همچنین شامل يك دادگاه صوری نیز بود که خواستار برگزاری رقابتی میان تمامی دانشجویان حقوق آمریکا برای طراحی مدلی به منظور تحت پیگرد قرار دادن افرادی شد که مرتکب " افتزای گروهی " می‌شوند.

اما در مدلی که از سوی برنده جایزه اول این رقابت طراحی شد، افتزای گروهی به این صورت تعریف شده است:

" هرگونه بیان شفاهی، نوشتاری و یا سخنرانی نمادین که با سوء نیت منتشر شود و موجب تنزل یافتن شان کسی شود و یا اینکه خواستار زیر سوال بردن صداقت، توانایی‌ها و یا درستی اعضای یک گروه شود، و یا موجب ضربه زدن به اعضای گروهی شود یا اینکه موجب افزایش کینه علیه یک گروه شود "

امریکن فری پرس یادآور می‌شود: " گروه " در این تعریف نیز به معنای " یک تجمع از افرادی که با یک نژاد، دین، ملیت، جنسیت اعم از همجنس‌بازان و غیر همجنس‌بازان "

پایپر در بخش پایانی مقاله خود می‌نویسد: بر اساس قانون پیشنهادی، می‌بایست یک آژانس برای بررسی افترای گروهی تاسیس شود تا تاثیر هر سخنرانی را که به یک گروه توهین می‌کند ارزیابی کرده و برای خنثی ساختن آن، اقدامات متقابل را انجام دهد. این آژانس همچنین تمامی فیلم‌ها را پیش از نمایش عمومی مورد بررسی قرار خواهد داد و اگر اینطور به نظر رسید که این فیلم امکان دارد اهانت‌آمیز باشد، نمایش عمومی آن ممنوع خواهد شد.

این نویسنده آمریکایی سپس با اشاره به تلاش‌های " چارلز شومر "، سناتور قدرتمند کنگره آمریکا برای تصویب قانون پیشنهادی کنفرانس مجمع ضد افترا، می‌نویسد: شومر که از دیرباز سخنگوی مجمع ضد افترا در کنگره محسوب می‌شود پیشنهاد کرده تا بحث‌هایی را که وی " تئوری‌های دسیسه بی‌اساس راجع به دولت " نامیده است، غیرقانونی اعلام شود.